

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 019870 18 Кж
Бања Лука, 06.09.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и др Велка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.Т., због кривичног дјела трговина утицајем из члана 353. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби републичког јавног тужиоца Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањалуци – Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 019870 17 К од 01.12.2017. године, након одржане сједнице вијећа у присуству републичког јавног тужиоца Живане Бајић, оптуженог и његовог браниоца Н.П., адвоката из Б.Л., дана 06.09.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба републичког јавног тужиоца Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала и потврђује пресуда Окружног суда у Бањалуци – Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 019870 17 К од 01.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањалуци – Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 019870 17 К од 01.12.2017. године, оптужени С.Т., на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело трговина утицајем из члана 353. став 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр: 49/03, 108/04, 37/06 и 73/10, 01/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом је на основу члана 100. став 1. ЗКП РС, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио републички јавни тужилац Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, (у даљем тексту: тужилац) због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и уз правилни примјену закона донесе пресуда којом ће се оптужени огласити кривим и осудити по закону.

Бранилац оптуженог није подносио писмени одговор на жалбу тужиоца.

У сједници вијећа тужилац је у цијелости остала при наводима и приједлога жалбе, бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије и потврди првостепена пресуда, а оптужени се придружио ријечима свог браниоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Жалбом се приговора да је погрешан закључак побијане пресуде у погледу чињенице да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело трговина утицајем из члана 353. став 1. КЗ РС, тврдњом да је такав закључак првостепене пресуде произашао из погрешне оцјене изведених доказа. Притом, жалбом се апострофира да је погрешан став првостепеног суда да није испуњен објективни услов инкриминације кривичног дјела које се ставља на терет оптуженом, па тиме и коначан закључак првостепеног суда, да примјеном принципа „ин дубио про рео“ оптуженог ослободи од одговорности. Оспорава се став првостепеног суда да „радња захтјевања подразумијева највећи степен тражења одређене награде или друге услуге, као и утврђење побијане пресуде да се свједок Р.М. јасно изјаснио да оптужени заиста није за себе или за другог тражио односно захтијевао било какву награду. С тим у вези, жалба истиче да првостепени суд није цијенио дио снимљеног телефонског разговора између оптуженог и свједока М. у којем оптужени потпуно отворено пита овог свједока да ли би он то могао „погурати“ и на крају одговор свједока о конкретној суми новца коју је предложио, што се по ставу жалбе тужиоца, искључиво може схватити као захтијевање награде за поступајућу тужитељицу да би оптужени, користећи свој службени положај, извршио одговарајући утицај на исту да се М. олакша положај у кривичном поступку.

Дакле, по ставу жалбе из проведених доказа на главном претресу, несумњиво произилази да је оптужени С.Т. критичне прилике захтијевао награду од свједока Р.М. за поступајућу тужитељицу да би кориштењем свог службеног положаја (радећи на предмету контроле пореског обвезника В.с. а.д. Н.Г. којим је био службено задужен у П.у.) посредовао код тужитељице у кривичном предмету који се води у Окружном јавном тужилаштву Бања Лука против свједока, да за свједока исходи неку врсту споразума (да призна кривицу и добије условну осуду).

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним

на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да је оптужени С.Т. починио кривично дјело трговина утицајем из члана 353. став 1. КЗ РС и о томе дао детаљно и ваљано образложење, које у цијелости прихвата и овај суд. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разложима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, оцјењујући исказе свједока Р.М. и Г.М., побијана пресуда правилно утврђује да исти не потврђују чињеничне наводе предметне оптужнице, јер је свједок М. исказао да он није стекао утисак да је оптужени захтјевао било какву награду или корист али да су га телефонски разговори исцрпљивали, као и то да му није познато у ком правцу су они водили, док је свједок Г.М. исказала да оптужени није вршио никакав утицај, већ да је само износио своје мишљење о евентуалном постојању кривичног дјела у поступку принудне наплате који се води против свједока. Исправан је став из жалбе тужиоца да за постојање овог кривичног дјела није од значаја да ли је уопште дошло до посредовања, као што је без утицаја на постојање овог кривичног дјела да ли је извршилац довео неко лице у заблуду у погледу своје намјере да заиста посредује код другог да се изврши или не изврши одређена службена радња. Међутим, за постојање овог кривичног дјела неопходно је да извршилац захтјева или прими награду или какву другу корист за себе или другог да кориштењем свог службеног или друштвеног положаја или стварног или претпостављеног утицаја, посредује да се изврши или не изврши нека службена радња. Дакле, радња захтјевања представља битан елемент предметног кривичног дјела и она подразумјева условљавање радње посредовања, наградом или другом користи. У конкретном случају, оптужени радњу посредовања (коју притом није ни предузео према тужитељици), није условио никаквим захтјевом према свједоку Мазалици, већ је током разговора најприје рекао свједоку да ће замолити тужитељицу, да ће јој рећи да је он његов пријатељ, да иде на евентуално признавање кривице и да се договоре да добије „неку условну казну“. Тек у сљедећем телефонском разговору оптужени пита свједока да ли смије споменути да би свједок „то мало погурао“, на шта му М. потврдно одговара, па у наредном разговору оптужени пита свједока шта би могао понудити и тада свједок М. пита да ли је пет стотина мало.

Дакле, из наведених телефонских комуникација, као ни из исказа свједока М. и М.1 и по оцјени овог суда не произлази да је оптужени од свједока захтјевао награду или корист за себе или за тужитељицу, да би посредовао код тужитељице да се изврши или не изврши нека службена радња. Осим тога, у телефонским комуникацијама уопште се не спомиње закључивање споразума о признању кривице између тужиоца Г.М. и свједока Р.М., као ни постојање захтјева оптуженог да посредује код задуженог тужиоца да се закључи споразум о кривици између тужиоца и свједока, па с тим у вези и по оцјени овог суда, нису доказани наводи оптужбе да је оптужени заиста и захтјевао награду за тужитељицу да кориштењем свог службеног положаја посредује код наведеног тужиоца да закључи споразум о кривици између свједока и наведеног тужиоца. И у накнадним телефонским комуникацијама, као и приликом сусрета у угоститељском објекту Л. П. у П., оптужени није потврдио свједоку да он може

да изврши било какав нерегуларан утицај на задуженог тужиоца, нити од њега захтјева било какву накнаду или корист за себе или другог, па му чак говори “Видјећу, прво ћу ја видјети да ли она уопште хоће на ту тему да разговара, видјећу“.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да је оптужени С.Т. захтјевао од Р.М., било какву награду за тужитељицу Окружног јавног тужилаштва Бањалука Г.М. која је поступала у предмету број Т13 0 КТАПО 0034194 17, да коришћењем свог службеног положаја, посредује да се закључи споразум о кривици код поступајућег тужиоца, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, примјеном принципа „in dubio pro reo“, правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. зачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соње Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић